

ných sil. Ponechání stěžovatele za těchto mimořádně obtížných poměrů v úřadě přednosty soudu bylo by však na úkor řádnému výkonu práva u okresního soudu v Ž. B., nehledíc ani k tomu, že by mohlo i valně poškodit otřesený zdravotní stav stěžovatelův. Nemohlo proto jeho stížnosti již z těchto úvah býti vyhověno a nebylo třeba ani doplňovati šetření o jeho způsobilosti k výkonu soudcovského úřadu.

### Čís. 140 dis.

**Tak, jak jsou kárné tresty v § 6 a) a b) kár. zák. ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák. upraveny, nelze je ukládati soudcům na trvalém odpočinku vůbec.**

**Nebylo-li uložení trestu podle § 6 b) kár. zák. soudci na trvalém odpočinku obviněným napadeno, jest tím kárný soud odvolací vázán potud, že nemůže uložit trest nižší, není však vázán do té míry, že by musel uložit trest podle tohoto ustanovení zákona.**

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1931, Ds II 9/30.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací vyhověl po ústním neveřejném líčení odvolání vrchního prokurátora z nálezu vrchního soudu v Brně jako kárného senátu pro soudce ze dne 28. května 1930, jímž byl obviněný uznán vinným služebním přečinem podle § 2 zák. ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák. a uložen mu podle § 6 písm. b) téhož zákona kárný trest snížení odpočivného o 5% na dobu půl roku, potud, že obviněnému uložil kárný trest snížení odpočivného o 5% na dobu jednoho a půl roku.

### D ů v o d y:

Obviněnému, jenž podle kárného nálezu porušil hrubě povinnosti, uložené soudci v § 2 zák. ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák. a §§ 46 a 47 patentu ze dne 3. května 1853, čís. 81 ř. zák., byl podle § 6 písm. b) citovaného zákona uložen kárný trest snížení odpočivného o 5% na půl roku. Odvolání vrchního prokurátora s tohoto nálezu navrhuje, by trest snížení odpočivného byl vysloven na dobu časově neomezenou, ano prý z předpisu § 6 písm. b) zákona neplyne, že snížení odpočivného jest přípustné jako kárný trest na dobu časově omezenou. Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací uvážil především zjištěnou okolnost, že obviněný jest na trvalém odpočinku. V takovém případě nelze v plném rozsahu použití ani předpisu písm. a) ani písm. b) § 6 kár. zák. (zák. čís. 46 1868 ř. zák.), an tento § upravuje tresty, které již podle své povahy mohou býti ukládány jen soudcům v činné službě, a nelze tohoto ustanovení použití na soudce na trvalém odpočinku. Odvolání se neprávem dovolává rozhodnutí nejvyššího soudu jako kárného soudu odvolacího čís. 10 dis. sb. n. s. tr., dovozujíc, že kárný senát vykročil z mezí výměry trestu podle § 6 písm. b) zákona, uloživ obviněnému kárný trest snížení odpo-

živného o 5% jen na půl roku na místě snížení časově neomezeného, na dobu celé pense. V cit. rozhodnutí vyslovil nejvyšší soud jen zásadu, že všeobecně se ustanovení kárného zákona čís. 46/1868 ř. zák. vztahují i na soudce na trvalém odpočinku, ale již v onom rozhodnutí vyslovil pochybnosti, zda také lze bezvýminečně ukládati tresty podle § 6 kár. zák. i soudcům na trvalém odpočinku, ano postavení soudce, který jest v době kárného nálezu již na odpočinku, nemůže býti nepříznivější, než osud soudce v té době ještě v činné službě, a nelze uznati na přísnější kárný trest jen proto, že mírnější trest, který by se jinak jevil úměrným povaze a stupni zjištěného provinění, nelze proti soudci na odpočinku vůbec nebo v celém rozsahu vykonati. Z trestů upravených v § 6 kár. zák. zní prvý na přeložení na jiné služební místo ve stejné hodnosti, a může býti zostřen snížením služebních požitků v rozsahu pod a) uvedeném; druhý trest § 6 b) zní na přeložení na dočasný odpočinek za současného snížení odpočivných platů, jež nesmějí 2 třetiny normálních platů přesahovati. Prvý trest předpokládá skutečný výkon soudcovské služby a snížení požitků jest jen případným jeho zostřením, druhý nařizuje snížení zaopatřovacích požitků na neurčitou dobu, ale zároveň stanoví také na neurčitou dobu dočasný odpočinek, takže snížení zaopatřovacích platů nezní na trvalo, nýbrž vyslovuje se za předpokladu, že může býti odsouzený po určité době buď reaktivován, nebo přeložen na trvalý odpočinek, čímž bude výkon trestu snížením zaopatřovacích požitků ukončen. Z těchto úvah plyne, že tak, jak jsou kárné tresty v § 6 a), b) kár. zák. upraveny, nelze je ukládati soudcům na trvalém odpočinku vůbec. Souzený případ je kromě toho ztížen ještě tím, že kárným senátem prvé stolice bylo použito § 6 písm. b) kár. zák. a uložení trestu podle tohoto ustanovení zákona nebylo obviněným napadeno. Jest tím proto kárný odvolací soud vázán potud, že nemůže uložit trest nižší. Není jím však vázán do té míry, že by musel uložit trest podle tohoto ustanovení zákona, jehož na souzený případ použití nelze, jak již bylo řečeno. Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací proto zaujal stanovisko, že musí v souzeném případě vysloviti trest odpovídající zjištěnému zavinění, opíraje se o obdobu trestu podle § 6 kár. zák., an zákon, rozšířiv platnost kár. zák. i na soudce na trvalém odpočinku, tuto otázku jinak neupravil. Kárný soud, dovolávaje se při výměru trestu číselně bodu b) § 6 zákona ze dne 21. května 1868, čís. ř. zák. 46, uložil obviněnému trest snížení odpočivného o 5% na půl roku. Tato výměra pohybuje se úplně v mezích zostření trestní sazby, jak jest stanoveno v druhém odstavci § 6 a) zák. čís. 46/1868, podle něhož zmenšení služebních požitků jest omezeno časově a co do výše potud, že nesmí překročiti třetinu ročního platu a nesmí trvati déle než tři roky. Přes číselnou citaci § 6 b) pokládal tedy kárný soud ve skutečnosti za úměrný zavinění obžalovaného v souzeném případě trest odpovídající asi újmám v druhém odstavci § 6 a) stanoveným. Za těchto předpokladů nelze přiznati oprávnění odvolání vrchního státního zastupitelství, pokud se domáhá zvýšení trestu potud, by bylo podle trestní sazby § 6 b) vysloveno zmenšení pensijních požitků »časově neomezeně«; nelze přehlédnouti, že obvi-

něný podle osobních spisů od roku 1894 počínajíc vždy službu bezvadně, velmi svědomitě a pilně zastával a nikdy nebyl kárně trestán, a že se úplně přiznal ke kárným pokleskům, z nichž je viněn, kotvícím v podstatě v přílišné důvěřivosti ve spolehlivost kancelářského úředníka, o němž kárný nález sám zjišťuje, že si počínal s obzvláštní rafinovaností. Nejsou tu tedy předpoklady, by obdobou bylo použito trestu podle oněch přísných opatření, jež na mysli má § 6 b) druhý odstavec zák. 46/1868. Odvolání jest však v právu, pokud označuje trest uložený obviněnému i při použití § 6 a) cit. zák. za příliš nízký. Obviněnému přitěžuje, že porušil povinnosti úřadem mu uložené v několika směrech; že se tak dalo po celou řadu let, a že z poklesků obviněného vzešla státu i soukromým osobám značná škoda. K těmto četným a závažným přitěžujícím okolnostem nepřihlížel kárný soud postačitelnou měrou, vyměřiv obviněnému zmenšení pense, jež ve svém celkovém výsledku nedosahuje ani 1.000 Kč, a není přiměřený stupni a tíži kárného zavinění. Bylo proto v těchto mezích odvolání vrchního státního zastupitelství vyhověti a vzhledem k důležitosti a k závažnosti těchto přitěžujících okolností, ovšem s druhé strany též s ohledem na okolnosti polehčující a na rodinné poměry obviněného podle obdoby druhého odstavce § 6 a) zák. čís. 46/1868 zvýšiti trest úměrně zavinění obviněného, jak se stalo.

#### Čís. 141 dis.

Poškození cti a vážnosti stavu, nabízel-li advokát bez plné moci a bez příkazu, formou obvyklou u provisních sprostředkovatelů, litografovanými oběžníky bez udání mandantů reality ku prodeji, hledal společníky a finančníky, takže mohl vzbuditi u adresátů domněnii, že se zabývá sprostředkovatelskými obchody za provisi, a zavazoval-li se také přihlásivším se zájemníkům za provisi opatřiti úvěr.

Porušení povinností povolání a poškození cti a vážnosti stavu, učinil-li advokát se svým koncipientem úmluvu o společném provozování advokacie pod svou záštitou s tím, že režii z větší části přesunul na koncipienta, a odpíral-li převzítí zodpovědnost v právních věcech koncipientem vedených.

Byl-li prohlášen kárný nález, jímž obviněnému uložen peněžitý trest, není přípustné změnití výrok o trestu novým usnesením kárné rady; stalo-li se tak, jde o zmatečnost kárného nálezu ve výroku o trestu.

(Rozh. ze dne 19. listopadu 1931, Ds I 15/31.)

Kárná rada pro advokáty a kandidáty advokacie v Čechách uznala po ústním líčení podle obžalovacího usnesení ze dne 29. prosince 1930 a ze dne 9. února 1931 obviněného advokáta vinným kárným přechinem: a) poškození cti a vážnosti stavu, jehož se dopustil tím, že jednak bez plné moci a bez příkazu, formou obvyklou u provisních sprostředkovatelů nabízel litografovanými oběžníky bez udání mandantů reality ku prodeji, hledal společníky a finančníky, takže mohl vzbuditi